

zich wees. 'Hoe heeft dit ongeluk eigenlijk kunnen gebeuren? Waren de slagbomen niet dicht?'

De agente, die juist haar hand van Astrids rug had gehaald, legde die nu op haar linkerschouder. Met een bezorgde blik zei ze voorzichtig. 'We vrezen, mevrouw... dat het misschien... geen ongeluk was.' Astrid keek verward. Bleef woordeloos. *What the fuck* krijgen we nou? Haar ogen schoten vragend van de vrouw naast zich, terug naar haar mannelijke collega. Ze zag nu dat die in zijn andere hand een verzegeld plastic zakje omhoog hield met een brief en een klein bloempje erin, dat ze inmiddels herkende als Chrysants 'handelsmerk bij kleine en grote gestes'.

'Dit lag naast haar in de auto. Vermoedelijk een afscheidsbrief...'

Astrid was verbijsterd. 'Zelfmoord? Denkt u aan zelfmoord?' Ze keek opnieuw van de één naar de ander. Voelde hoe de onheil haar weer in alle hevigheid naar de strot vloog. Haar woorden waren ook na haar korte kuchje niet meer dan een fluistering. 'Mag ik...?' en ze strekte haar hand uit naar de jonge man in uniform, die vragend naar zijn senior collega keek. Met een kort knikje gaf die te kennen dat het oké was. Astrid nam het zakje trillend uit de hand voor haar en las door het plastic heen de getikte tekst van de brief:

Het is me duidelijk.
Iedereen zit ik in de weg.
Niemand zit op mij te wachten.
De wereld is beter af zonder mij.

Vergeef me niet.

Vergeet me maar gewoon.

C.

Ze las en herlas de woorden. Keer op keer. Koortsachtig. Uiteindelijk wierp ze met nat betraande ogen een gepijnigde blik naar de twee agenten. Die zeiden niets. Wat viel er te zeggen? Ze keek weer naar de brief. Ze sloot haar ogen, boog haar hoofd en fluisterde onhoorbaar voor haar omstanders: 'Oh god... alsjeblieft. Laat dit niets met vanavond te maken hebben. Laat ons dit in hemelsnaam niet op ons geweten hebb...'

'Neeeeeeee!' Haar angstige gefluister werd abrupt onderbroken door een macabere kreet. Ze keek verschrikt op en voelde hoe een golf van koud onbehagen over haar hele lijf kippenvel veroorzaakte. Een haar onbekende man kwam als een losgelagen wilde het surrealistische decor in rennen. Net zoals zij, even daarvoor, werd ook hij door een agent tot stilstand gedwongen. Een tweede agent sprong bij toen hij zich los dreigde te worstelen. Totaal buiten zinnen hing hij zo in hun armen, terwijl hij het uitschreeuwde in lange wanhopige halen: 'Chrysaaant, Chrysaaant!'

Door onzichtbare draden geleid, stond Astrid op. In slow motion. Haar eigen ellende was op slag naar een plek v r op de achtergrond verdreven. Half gehypnotiseerd en gevoed door nieuwsgierigheid liep zij - met 'haar' twee agenten aan weerszijden - voorzichtig schuifelend richting drama. Toen ze de laatste meters naar de onbekende overbrugde, zag ze hem

als een lappenpop door de knieën zakken. Huilend. Hartverscheurend. Met nog maar één meter te gaan, hoorde ze hoe zijn snikken overging in gebroken geprevel. Ze verstijfde toen het tot haar doordrong wat hij zei. 'Het spijt me, lieve Chrysant. Het spijt me zo! Ik ook van jou.'